

Doktoren saa' op, som om han ikke kunde tro, at han havde hørt rigtigt.

„I to Aar?“

„Ja.“

Han kastede et Blik op paa Emanuel, der midlertid misforstod dets Betydning og med et roligt Nik bekræftede sin Hustrus Udsagn.

Hansine begyndte at fortælle om Sygdommens Begyndelse, dens periodiske Udbrud og om den foregaaende Nats urolige Søvn. Doktoren hørte vel opmærksomt efter hende men syntes samtidigt at have sine Tanker henvendt andensteds. Da hun havde endt sin Beretning, bad han om et Lys, og da han havde faaet det tændt, førte han Flammen flere Gange frem og tilbage foran Guttens Øjne, holdt derpaa i nogen Tid bægge sine Hænder om hans Baghoved og gav sig endelig til med stor Omhyggelighed at undersøge Partiet bag ved Øret, hvor det viste sig, at Huden var lidt udspændt paa Grund af en begyndende Hævelse.

Emanuel havde indtil dette Øjeblik staaet rolig med Hænderne paa Ryggen og set til. Han havde besluttet, at Hansine denne Gang skulde have sin Vilje fuldt ud, og skønt han havde ondt af Gutten, der sad med store Taarer i Øjnene og kæmpede for at bevare sin Standhaftighed, havde han ikke